

Ὁ λεπτός καὶ διὰ λεπτοτάτου κεντήματος πεποικί-
μένος: Ποίημ.

Καὶ τὰ γλυκά μου ὀνειράτα κ' ἡ ἐλπίδα μου ἡ παρθένα
κάθε χαρᾶς μου, κάθε ἐπιθυμιᾶς
ἀγνάντια 'ς τὰ συντρίμμια σου τ' ἀραχνοκεντημένα
ἐπάγωναν κ' ἐοβήσαν μονομιᾶς.

Συνών. ἀραχνοκέντητος.

ἀραχνοκέντητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. κεντήτος.

Ἀραχνοκεντημένος, δ ἰδ.

ἀραχνομαντήλι τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 75.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ μαντήλι.

Μανδήλιον ἀραχνοῦφαντον, λεπτόν: Ποίημ.

Στὸ χορὸ ὅταν κράταες τ' ἀραχνομαντήλι,
κρέμοταν ἡ πλάσι κι ἀπ' τὰ θυγὸ σου χεῖλη.

ἀραχνοπάννι τό, Ἀθῆν. ῥαχνοπάννι Πόντ. ἀρα-
χνόπαννο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ παννί.

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης Κρήτ. Πόντ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀράχνη 2. 2) Τὸ παννὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἀφαιροῦνται
τὰ ἀράχνια Ἀθῆν. Πβ. ἀραχνόσκουπα.

ἀραχνόπλεχτος ἐπίθ. ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. Κάστρ.
57.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. πλεχτός.

Ἀραχνοῦφής: Ἀραχνόπλεχτο πέπλο.

ἀραχνόρρωγα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ ρῶγα.

Εἶδος ἀράχνης.

ἀραχνος ἐπίθ. Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. Παξ.
Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Βασαρ. Δημητσάν. Κόκκιν.
Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀραγνος Πελοπ.
(Ἀνδροῦσ. Βούρβουρ.) ἀρανος Πελοπ. (Βούρβουρ. Μεσσ.)
ἀραχλος Ἀθῆν. Ἡπ. Κωνπλ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Βρέσθ.
Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Κυνοῦρ. Λάστ. Μεγαλόπ.
Παππούλ. Τεγ. Χατζ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — ΑΚαρκαβίτσ.
Ζητιᾶν. 169 — Λεξ. Δημητρ. ἀραχλε Τσακων. ἀράχαλος
Λεξ. Δημητρ. ἀραλος Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀραχνος
Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Νάουσ. Σισάν. κ.ά.)
ἀραχλος Ἡπ. Θεσσ. κ.ά. ἀραχνός Ἀνδρ. Ἡπ. ἀραχλός
ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 92 ῥαχνός Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω ὅπως καὶ ἀδειός ἐκ τοῦ
ἀδειάζω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9
(1912/13) 21 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,164. Διὰ τὴν φωνητικὴν
ἐξέλιξιν τῶν τύπ. ἀραχνος - ἀραγνος - ἀρανος πβ. τὸ
ὁμοῖον δραχμή - δραγμή - δραμή.

1) Ὁ πλήρης ἀραχνίων Ἡπ. Κρήτ.: Ἀσμ.

Καὶ σένα τρώει ἡ μαύρη γῆ καὶ τ' ἀραχνο τὸ χῶμα
(μοιρολ. Καλεῖται ἀραχνο τὸ χῶμα τοῦ τάφου ὡς ἔχον
σχέσιν πρὸς τὸν Ἄδην, ὅστις παριστάνεται ἐν τῇ δημοτικῇ
ποιήσει ὡς πλήρης ἀραχνίων. Πβ. ἀραχνιάζω Α1) Ἡπ.
Συνών. ἀραχνοσμένος (ἰδ. *ἀραχνώνω). β) Μεταφ.
ἐρειπωμένος, ἔρημος Κρήτ. 2) Ὁ δύσμορφος, ἄμορφος
καὶ ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως εὐρισκόμενος, ἐπὶ νεκροῦ
Ἡπ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπ. κ.ά.: Ἀσμ.

Κι ἂν μ' εὐρῆς ροδοκόκκινο, σκύψε καὶ φίλησέ με
κι ἂν μ' εὐρῆς μαῦρο κι ἀραχλο, τραῦα καὶ σκέπασέ με
(μοιρολ. Λόγοι νεκροῦ πρὸς τὸν οἰκεῖον) Πελοπ.

Κι ἂν μ' εὐρῆς ἀσπροκόκκινο, σκύψε κι ἀγκάλασέ με,
κι ἂν μ' εὐρῆς μαῦρο κι ἀραχνό, τραῦα καὶ σκέπασέ με
Ἡπ.

Ἄν εἶμι ἄσπρη κ' ἔμουρφη, σκύψι κι φίλησέ με
κι ἂν εἶμι μαύρη κι ἀραχνη, τραῦα κι σκέπασέ με,
τί 'μι μαύρη κι φουβᾶσι, | ἀραχνη κι ἀνατριχιάζεις
(τί = διότι) Σισάν. 3) Ὁ ἐλεεινὸς τὸ σῶμα Μακεδ.
(Βλάστ.) β) Τὸ οὐδ. ἀραχνὸ οὐσ., τὸ σκωληκόβρωτον
πτῶμα Ἡπ. 4) Δυστυχής, ἐλεεινός, οἰκτρός, συνεκφερό-
μενον πολλάκις μετὰ τοῦ συνων. ἐπιθ. μαῦρος πρὸς μεγα-
λύτεραν ἔξαρσιν τῆς σημ. πολλαχ. καὶ Τσακων: Βρέ, κακὸ
ποῦ μ' εὐρε τὴν ἀραχνη! Δημητσάν. Τί νὰ σοῦ κἀνῇ ὁ ἀρα-
χνος! Ἀρκαδ. Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ ἡ ἀραχνη! Βασαρ. Ἡ μαύρη
κι ἀραχνη, τί πέρασε μὲ 'φτοῦνο τὸ παιδί 'νας Θεὸς τὸ ξέρει!
Ἀνδροῦσ. Τί νὰ κάμω ὁ ἀραχλος! Κυνοῦρ. Βρὲ τὸν ἀραχλο!
Κλουτσίνοχ. Τὴν ἀρανη, τί τραύιξε! Βούρβουρ. Ἀχ, ὁ ἀρα-
λος! αὐτόθ. Ἀρχίνῃσαν τοὺς ἀραχλους τοὺς κοντσούς 'ς τὸ
ξύλο (ἐκ παραδ.) Ἐρμούπ. Τύχη ἄτιμη καὶ ἀραχλη! ΑΚαρ-
καβίτσ. ἐνθ' ἂν. Ἀφῆσε τὸν ἀράχαλο 'ς τὴν τύχη του Λεξ.
Δημητρ. Ἀραχλὸ σπῖτι (συνεκδοχικῶς ἀντὶ σπῖτι ἀραχλων)
ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἂν. || Φρ. Μῶρ' μαύρη, μῶρ' ἀραχλη!
Βούρβουρ. Μαῦρος κι ἀραχνος ἡ ἀραχλος (δυστυχέστατος)
πολλαχ. Μαῦρους κι ἀραχρους Βελβ. Κριμασμένους κι ἀρα-
χλους Θεσσ. Μαῦρος κι ἀραχνός Ἀνδρ. Κουβάνε τζ' ἀραχλε!
Τσακων. Μαύρη κι ἀραχνη μοῖρα! (ὀνομάζεται ἀραχνη καὶ
ἡ μοῖρα συνεκδ.) Λάστ. Μαύρη σου μοῖρα κι ἀραχνη! Λακων.
Μαύρη μοῖρα κι ἀλαλη, μαύρη σου μοῖρα κι ἀραχλη! (ἀρά)
Πελοπ. || Ἀσμ.

Νὰ ἦταν τὸ στήθος μου γγαλι νὰ φαίνεται ἡ καρδιά μου
πὼς εἶναι μαύρη καὶ ἀραχνη γιὰ σέ, παρηγοριά μου
Λακων.

ἀραχνός ἐπίθ. Σάμ. — ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 74.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη ὡς καὶ ἀμύγδαλο-ἀμυγδαλός,
λιβάνι-λιβανός, μέλισσα-μελισσός κττ. Περὶ τοῦ
σηματισμοῦ τῶν τοιούτων ἐπιθ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,148.

Ἀραχνοῦφής ἐνθ' ἂν.: Πέπλ' ἀραχνὰ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἂν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνητος.

ἀραχνόσκουπα ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ σκούπα.

Σάρωθρον ἡ μακρὸς κοντὸς φέρων εἰς τὸ ἄκρον περι-
τυλιγμένον παννίον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀφαιροῦνται τὰ ἀρά-
χνια. Πβ. ἀραχνοπάννι.

ἀραχνοσύννεφο τό, ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετραστ. 135.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ σύννεφο.

Σύννεφον λεπτὸν καὶ μόλις ὁρατόν: Ποίημ.

Ἐνα γαλάζιο ἀπόκομμα κι ἀπάνου, μόλις τὰ διακρίνεις,
θυγὸ ἀραχνοσύννεφα τὸ χάος μοῦ φέρουν ὅλου τ' οὐρανοῦ.

ἀραχνοδᾶζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀραχνοῦδι.

Πληροῦμαι ἀραχνίων. Συνών. ἀραχνιάζω Α1.

ἀραχνοῦδᾶσμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ῥαχνιδᾶσμαν
Πόντ. ῥαχνοῦδᾶσμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνοδᾶζω.

Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

ἀραχνούλλα ἡ, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀράχνη διὰ τῆς καταλ. -οῦλλα.

Μικρὰ ἀράχνη. Συνών. ἀραχνίτσα 1.

ἀραχνοῦφαίνω ἀμάρτ. ἀραχνοφαίνω ΙΠολέμ. Παλ.
βιολ. 87. Μετοχ. ἀραχνοῦφασμένος ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 1,280
ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 149.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ρ. ὑφαίνω.

Ὑφαίνω τι λεπτοτάτης ὑφῆς ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

